åkra 30:60, S. Vånga 25 kr; Blidsberg 52:68, Timmele 8:10, Dalum 29:29, A. A., Trädet 3 kr, I. J., Blidsberg 8 kr, Onämnd »Tackoffer» 10 kr, Onämnd Blidsberg 1 kr, Åsarp 78 kr, Gullestorp 66:51, E. K., Gullestorp 5 kr, Rölle 43:40.

Summa kronor 6.413:04

APRIL MÅNAD.

C. Th., Hälsingborg 20 kr; nr 1058 J. O., Malmö 5 kr; nr 1059 A. O., Föllinge 50 kr; nr 1060 M. J., Växjö 5 kr; nr 1061 F. C., Upsala 10 kr; nr 1062 H. J., Norrköping 10 kr; nr 1063 E. F., gm V. J., Nårunga till P. G. Svensson 10 kr; nr 1064 Mongolvännerna i Åtvidaberg gm O. A., 16 kr; nr 1065 B. S., Malmköping 5 kr; nr 1066 G. A., Karlskrona 3 kr; nr 1067 L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 10 kr; nr 1068 S. G., Borås 1 kr; nr 1069 K. B. M., Göteborg 8 kr; nr 1070 Klass 3 o. 4 i Veckholms skola 22 kr; nr 1071 E. o. K. A., Kvidinge 18 kr; nr 1072 M. S., Sala till Borrs underhåll 150 kr; nr 1073 J. B., Höganäs 8 kr; nr 1074 H. O., Sundbyberg 50 kr; nr 1075 E. O., Valla 30 kr; nr 1076 A. R., Asmundtorp 10 kr; nr 1077 E. L., Katrineholm 5 kr; nr 1078 E. B., Söderhamn 2 kr; nr 1079 A. P., Stjärnarp 15 kr; nr 1080 N. O., Kungsör 5 kr; nr 1081 M. L., Nättrabyhamn 5 kr, d:o till hem- och utresor 5 kr; Onämnd 10 kr; nr 1082 Mongolvänner i Borås gm E. o. K. R., till Svea Marthinsons underhåll 313 kr; d:o till d:o privat 50 kr; nr 1083 M. H., Malmö 2 kr; Onämnd 20 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Med Gud kunna vi göra mäktiga ting.»

Ps. 60: 14.

För missionsvänner som under sommaren besöka Stockholm finns ett möbl. rum att hyra till billigt pris å expeditionsvåningen, Brunnsgatan 4. Hänvändelse till expeditionen, telefon 10 62 05.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

74561

9-12.

Teol. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 9 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Sept. 1945

De bortglömda.

Trots att vår mission och andra missionsföretag arbetat i årtionden i Mongoliet, är det i dag alltjämt stora skaror därute, som aldrig hört ett ord om Kristus. De leva sitt glädjetomma liv, och de dö utan att en enda gång ha hört, att en Frälsare kommit, som älskar dem. Missionärerna betyga, att så är det ställt i dag i detta ödsliga, glest befolkade land.

Kristus är helt okänd inom stora områden av Mongoliet.

Detta förhållande bör aldrig upphöra att oroa oss. Det bör vara oss en sporre till nya utvidgningar av ett arbete, som — om man ser saken som den är — icke alls motsvarar de oerhörda behoven, den skriande andliga nöden i detta gigantiska land.

Vi få aldrig vara nöjda med det som gjorts. För få stationer, för få missionärer, för få infödda medhjälpare — verket måste utvidgas.

Vem vill vara med och skapa förutsättningarna — de andliga och materiella — för en sådan utveckling?

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Fred i Östern.

Ljusnande utsikter.

Då vi mongolvänner läsa och höra de nyheter, som dagspressen och radion bringar oss om att kriget i Östern nått sitt slut, gå våra tankar helt naturligt i första hand till den uppgift, som Gud givit oss i Mongoliet. Vilken verkan skall vapenstilleståndet och det blivande fredsslutet få för vår mission? Skola vi få tillbaka den frihet och de möjligheter att arbeta, som vi ägde före kriget? Många dylika frågor göra vi oss säkert, då vi höra om de stora händelser, som timat därute under den sista tiden. Svaret på dessa frågor torde kanske låta vänta på sig. Säkert blir det för segermakterna många invecklade problem att söka lösa efter krigets slut.

Utsikterna till stabil fred tänder dock nytt hopp hos oss, missionens folk. Jesu Kristi missionsbefallning är visserligen icke konjunkturbetonad i den meningen, att den skulle bero av dagshändelserna, men dessa kunna i viss mån inverka på arbetets utförande. Våra missionärer ha under de långa krigsåren på det sätt de kunnat försökt att uppehålla missionsverksamheten. Vi veta dock, att de av våldet på många sätt blivit hindrade i sitt arbete. Då nu kriget är slut, hoppas vi därför, att de återigen mera ostörda skola få taga upp sina olika arbetsuppgifter därute på vårt fält. De flesta av de trötta, utarbetade missionärerna behöva så fort det låter sig göra, få komma hem för vila. Missionsledningen här hemma söker också göra allt vad göras kan för denna sak och för att så fort som möjligt få ut förstärkning på fältet. Under våren och sommaren har en mongolisk språkkurs för våra missionärskandidater pågått under ledning av missionär Joel Eriksson.

Ännu veta vi ingenting om hur snart vägen ut kan öppnas. Vi stå också frågande inför, huru ett segrande Ryssland skall ställa sig till missionen. Detta och mycket annat hör till det, som vi få göra till föremål för gemensam bön. Säkert är, att läget på vårt missionsfält i högsta grad påkallar missionsvännernas förböner.

Svenska Mongolmissionens ordförande 70 år.

Inför red. J. Lundahls högtidsdag.

Redaktör J. E. Lundahl är en missionens man. Tidigt mottog han Guds kallelse till tjänst i den yttre missionen, och med ungdomlig hänförelse för missionens höga och heliga sak står han ännu på 70-årsdagen mitt uppe i ett omfattande och mångsidigt missionsarbete.

Vad man särskilt lägger märke till hos redaktör Lundahl är en gedigen missionskunskap. Den sak, som så helt gripit hans intresse, att den blivit hans livsuppgift, har han också ägnat ett ingående studium. Härom vittnar såväl hans offentliga föredrag som hans böcker. Hans bok »Världsmissionen» vittnar om ett ingående studium av missionen. Hans i bästa mening ekumeniska läggning har fört honom i gemenskap med ett stort antal missionsmän inte bara i vårt land utan utöver hela jorden. Denna gemenskap med många av världsmissionens ledande män såväl som med ett stort antal missionsmän inom olika kyrkor och missionssällskap härhemma har både för honom själv och för Sveriges missionsfolk varit rikt givande. I sin bok

»Jag mötte dem på vägen» ger han oss inte bara en intressant och saklig skildring av många ledande missionsmän, utan boken är också av högt värde, när det gäller kunskapen om missionen i stort.

Redaktör Lundahls missionsintresse grundar sig dock icke i första hand på kunskap eller personliga relationer. Den som haft förmånen att samarbeta med denne Herrens tjänare har snart lagt märke till den djupa livsgemenskap med missionens Herre själv, som skapar hänförelse, glöd och kraft i missionsarbetet i enlighet med aposteln Pauli ord: »Kristi kärlek tvingar oss» (2 Kor. 5:14).

Redaktör Lundahls arbete ute på missionsfältet blev inte långt, men det blev dock en ingång i den gärning, som sedan blev hans livsuppgift. Guds kallelse till missionen stod kvar, även om formen för tjänsten förändrades under årens lopp. Det var till Kongo i Svenska Missionsförbundets tjänst, som redaktör Lundahl mottog sin missionskallelse. I Svenska Missionsförbundet har också huvuddelen av hans arbete utförts. Men Jakob Lundahl har hunnit med mycket annat därjämte. Bland hans mera betydande uppgifter kan nämnas, att han under en lång följd av år varit sekreterare i Svenska Missionsrådet. På denna post har han stått i en ständig kontakt med representanter för alla Sveriges missionssällskap. För ett närmande mellan de olika missionssällskapens missionärer under de perioder de vistats i hemlandet har Lundahl i egenskap av Svenska Missionsrådets sekreterare nedlagt ett träget arbete. De regelbundet återkommande fortbildningskurserna för missionärer har varit ett led i dessa hans strävanden. Dessa kurser ha också av missionärerna blivit högt uppskattade.

Vi kunna i detta sammanhang inte omnämna alla redaktör Lundahls olika uppgifter i missionens tjänst. Vad vi emellertid här särskilt ville erinra om rör hans insats i Svenska Mongolmissionens tjänst. Under de fem sista åren, då redaktör Lundahl varit vår missions ordförande, ha vi fått lära känna honom inte bara som världsmissionsmannen utan också som den kunnige, klarsynte och förstående ledaren, även då det gällt detaljerna i vården av ett litet missionssällskap. Det är med glädje och tacksamhet till Gud för vad han givit vår mission genom redaktör Lundahl, som vi ville erinra om hans 70-årsdag den 26:te september. Vi uppskatta högt hans insats i vår mission, och vi lyckönska honom varmt på högtidsdagen. Give Herren sin benådade tjänare ett förökat mått av nåd och kraft!

Magnus Havermark.

Inför red. J. Lundahls 70-årsdag.

En födelsedagsintervju.

Redaktionen av Ljusglimtar har i anledning av den förestående 70-årsdagen vänt sig till redaktör Lundahl med anhållan om en del uttalanden, som beröra jubilarens livsverk som kristen och som missionsman och som Svenska Mongolmissionens ordförande.

— Vilka äro de lärdomar Mongolmissionens historia givit Er personligen, och huru skola de bäst utnyttjas i framtiden? Det var intervjuarens första fråga. Svaret blev:

— Jag ber att först få säga några ord om min tidigare bekantskap med missionen i Mongoliet. Redan i min ungdom läste jag med beundran skildringar om James Gilmours tålamodsarbete på de mongoliska slätterna bland ett folk, som icke ville mottaga hans vittnesbörd. De intryck jag fick av hans arbete, ha följt mig hela livet. James Gilmour har stått för mig som typen för en missionär, som arbetar icke för framgångens utan för lydnadens skull. »Kristi kärlek tvingar mig» — det ordet kan sättas som motto för den store missionärens livsgärning. Jag har sedan fått lära mig, att samma motto måste sättas för varje missionärsliv, som offras för detta fält: icke den yttre framgången utan den tvingande makten av Kristi kärlek.

Jag hade också i unga dagar förmånen att träda i personlig kontakt med ett par av Mongolmissionens första budbärare, missionärerna Eneroth och Helleberg. Icke minst den senares — jag ville säga — fint andliga och på samma gång vackert mänskliga väsen gjorde på mig ett djupt intryck. Under min tid som sekreterare i Svenska Missionsförbundet kom jag sedan i nära kontakt med fröknarna Anna Roos och Agnes Jacobsson, på sin tid resp. ordförande och sekreterare inom Mongolmissionen. Det var under en prövande tid, och särskilt fröken Roos ivrade för att Svenska Missionsförbundet med sina — som hon menade — större resurser skulle övertaga Mongolmissionens verksamhet. Rätt många samtal fördes om den saken. Både missionsföreståndare Nyrén och jag sökte övertyga fröken Roos om att Missionsförbundets resurser redan voro till bristningsgränsen anlitade för de uppgifter förbundet åtagit sig och att det därför knappast vore tänkbart att kunna sträcka

sig längre. »Man skall inte kalkylera på människosätt, när det gäller Guds verk», sade fröken Roos. »Man skall ha tro på Gud och handla i denna tro med frimodighet». Det blev emellertid ingenting av med dessa planer — och säkerligen hade Gud sin hand med i denna sak. Men en trosmänniska var fröken Roos, och förvisso har hon givit mycket av sin varma hänförelse och bärande tro åt Mongolmissionen och dess arbetare både i hemlandet och på fältet.

Lärdomar av Svenska Mongolmissionens historia.

Den förnämsta lärdomen Mongolmissionens historia givit mig personligen är *uthållighetens* betydelse, fortsatte vår sagesman. Detta gäller såväl missionsarbetet som det enskilda troslivet. Att börja en sak kan vara svårt, men att hålla ut är värre. Så länge jag håller ut, är jag dock obesegrad. Då finns det alltid hopp och möjligheter. Uthålligheten är den innersta märgen i allt gott verk. I detta avseende står Svenska Mongolmissionen som ett lysande föredöme för all svensk mission — ja, för allt kristligt arbete. Tre gånger under begynnelseåren syntes verket vara slut av brist på arbetare — men ledningen i hemlandet gav icke upp. Nya krafter erbjödo sig, och nya försök gjordes, ända tills en stabil och varaktig grund blev lagd. Samma uthållighet har visat sig bland arbetarna därute. Svårigheterna ha varit många och stora — ja, oerhörda. Missionärerna ha förvisats från väl uppbyggda arbetsplatser, missionsstationer ha skövlats, missionärer ha ryckts från arbetet, när det som bäst kommit i gång — men intet har kunnat göra deras uthållighet om intet. Häri ligger ock segern för framtiden. Sedan några år har missionen genomkämpat en mer än vanligt svår tid. Stationerna ha varit ockuperade, missionärerna avlägsnade, de infödda kristna lämnade åt sig själva, ingen vet hur framtiden kommer att gestalta sig, men uthålligheten är kvar, och den skall segra. Genom sin uthållighet har Svenska Mongolmissionen vunnit förtroende bland missionens vänner i hela vårt land. Underhållarnas och förebedjarnas skara har ständigt ökats och allt innerligt förenats till ett Andens och kärlekens syskonband i den gemensamma uppgiften att föra Guds ord till ett av jordens mest bortglömda och vanlottade folk.

En annan lärdom som denna missions historia givit mig är att det viktigaste i det evangeliska arbetet icke alltid är den

Lundahl vid 10 års ålder.

yttre framgången eller det vi se för våra ögon. Detta har jag nog haft blick för tidigare, men min visshet har stärkts genom vad jag på senare tid fått vara med om. Det pågår en andemakternas kamp om folk och länder såväl som om de enskilda själarna, och i den kampen äro alla kristtrogna medelaktiga. Bibeln talar om »fursten över luftens härskaror» och om furstar och makter och väldigheter i himlarymderna, med vilka Guds församling står i strid. Det ser ut som om dessa mörkrets andemakter ville behålla vissa områden för sin egen räkning så länge som möjligt. Mongoliet är ett av dessa områden, och missionen har där upptagit kampen mot en av fiendemaktens mest utbyggda fästen. Därav kan det förklaras, att framgången icke varit så stor till det yttre den första tiden. Men den kamp, som sker i andarnas värld, är därför icke mindre betydelsefull. Det viktiga är att striden har börjat och att den icke ges upp. Dessa särskilda förskansningar äro på visst sätt de viktigaste i hela stridslinjen. Vi se icke den strid, som pågår i andarnas värld. Men vi kunna ibland få en känsla i vårt inre, en aning, som för ett ögonblick låter oss förnimma väldigheten i denna kamp och hos de makter, som äro i verksamhet. I våra dagar rasar striden med större våldsamhet än den kanske gjort

sedan Kristi tid. Den gäller de enskilda, den gäller kyrkor och församlingar, den gäller länder och folk, den gäller missionsföretag i olika delar av världen, men först och sist gäller den »de heligas uthållighet och tro». Må vi icke slappas i vår kraft, då vi kämpa för Mongoliet och dess av mörkrets andemakter förblindade folk.

Önskemål beträffande Mongolmissionens framtid.

— Vilka äro edra främsta önskemål i fråga om Mongolmissionen därute och här hemma under den fredstid, som nu äntligen avlöst krigstiden i Fjärran Östern?

— Givetvis önskar jag i första hand, att arbetet snart skall kunna återupptagas i full utsträckning, att stationerna omedelbart bli befriade och missionärerna få återvända. Nu måste ju emellertid många av dem, så fort vägarna öppnas, resa hem för vila och rekreation — jag hoppas att den dagen mycket snart må komma — men då måste också nya krafter stå färdiga att resa ut. Jag önskade, att vi hade flera nya krafter att sätta in. Den långa isoleringstiden har gjort, att så gott som alla de utevarande äro i behov av hemresa. Dock tror jag, att Gud skall hjälpa oss så, att även denna sak kan ordnas, när tiden kommer. Sedan önskar jag varmt, att arbetet därute så småningom skall nå större utveckling, att fältet skall vidgas, nya stationer anläggas och nya verksamhetsområden upptagas, vidare att församlingarna må växa till i medlemsantal och inre mognad och att dugliga infödda ledare må uppstå, som med tiden själva kunna övertaga ansvaret. Det är särskilt två speciella önskemål jag i detta sammanhang skulle vilja göra mig till tolk för. Det ena är en ordnad evangelistutbildning — naturligtvis i den mån krafter och möjligheter äro för handen — och det andra är en vidgad litterär verksamhet. I det senare fallet har ju redan en del åstadkommits, men det kan aldrig bliva nog, när det gäller att förse de kristna och i synnerhet den kristna ungdomen med lämplig litteratur.

Det kunde vara mycket att tillägga i detta sammanhang, men jag stannar här. »Kommer dag, kommer råd», säger ordspråket. Vår bibel uttrycker saken på ett ännu bättre sätt: »Som din dag är, så skall din kraft vara». Jag tvivlar icke ett ögonblick på att detta ord skall gå i uppfyllelse inom Svenska Mongolmissionen i den tid som nu stundar.

Mer kontakt mellan mongolvännerna.

Så kommer jag till önskemål med avseende på hemlandet. Låt mig då först tala om en lärdom, som Mongolmissionen givit mig. Jag kanske har framfört den tidigare, men den står i nära sammanhang med ett önskemål, som ligger mig varmt om hjärtat. Jag kom till Mongolmissionen från ett missionssällskap, som har en utmärkt och väl fungerande organisation. Den ena kuggen löper in i den andra på ett beundransvärt sätt. Att detta är en fördel, ligger i öppen dag. Gud har ock visat sig välsigna denna metod på ett sätt, som icke lämnar rum för tvivel. När jag kom till Mongolmissionen, blev jag nästan förvånad över att finna, att det gick att bedriva mission nära nog utan organisation. Till en början tyckte jag, att allt var så löst. Det var så lite att hålla i, att få grepp om. Men jag lärde mig, att Guds verk kan gå framåt på många vägar. Dock kan jag icke frigöra mig från den övertygelsen, att verksamheten skulle ha nytta av ett starkare yttre sammanhang, om jag så må uttrycka mig. Jag skrev för ett par år sedan en artikel i Ljusglimtar i denna fråga, och jag vill nu i all korthet återkomma till samma sak. Jag önskade, att Mongolmissionens vänner i landet skulle finna varandra och lära känna varandra mer än vad fallet är. Jag menar icke en genomförd medlemsorganisation i vanlig mening. Jag menar blott, att vänkretsarna oftare än som sker kunde mötas på de skilda platserna — ja, att de gärna kunde utse ledare, som på vissa tider förde dem tillsammans till gemensamma möten, till böne- och offerstunder, offentliga eller enskilda, allt eftersom det bäst lämpade sig. På samma sätt som varje år i Stockholm hålles ett årsmöte, vilket röner stor tillslutning, borde också på andra platser i landet då och då hållas missionshögtider, till vilka någon hemmavarande missionär kunde kallas som talare. Nu förekommer detta knappast vid andra tillfällen än då missionärer avskiljas eller vid hemkomst- eller avskedstillfällen.

Ungdomen och missionen.

Ett annat av mina önskemål är att mera skulle göras för att öka intresset för Mongolmissionen bland kristen ungdom. Icke så att man därmed skulle upptaga konkurrens med andra missioner eller annan kristen ungdomsverksamhet. Men vi måste få mera ungdom med oss, och jag hoppas, att de ansatser i detta

Lundahl vid tiden för hemkomsten från Kongo.

avseende, som börjat visa sig, skola växa sig starkare. Icke minst behöva vi unga krafter för tillökning i missionärskåren. Om det kunde ha någon nytta med sig, skulle jag även i denna födelsedagsintervju vilja föra fram en maning till de unga missionsvänner, som nås av dessa rader, att inför missionens Herre tänka efter, om Han möjligen skulle vilja ha någon av dem ut till Mongoliet såsom sitt sändebud. Ställ gärna frågan till det egna hjärtat: »Är jag villig att svara ja, om Guds kallelse skulle förnimmas?»

Ett ord till gamla missionsvänner.

Slutligen är det en sak, som jag ofta har tänkt på och någon gång även skrivit om. Ämnet är grannlaga, men vid ett tillfälle som detta kan man ju få unna sig lite frimodighet. Jag tänker på de många gamla missionsvänner, som ha ett sparat kapital men sakna bröstarvingar, till vilka de ha förpliktelser med hänsyn till sin kvarlåtenskap. Det finns många sådana, vilka ännu icke ha ordnat frågan, hur deras kvarlåtenskap skall disponeras. I många fall är det deras innersta önskan, att mis-

sionen skall få deras efterlämnade medel. Men det är som om något oförklarligt skulle hindra dem från att taga det avgörande steget. Det är väl god tid ännu, mena de. Det är dock icke säkert, att tiden är så obegränsad. En vacker dag kan sjukdomen komma och göra dem oförmögna att sätta beslutet i verket. Slutet kan också komma helt plötsligt. Den goda tanken har då icke fått gå i fullbordan. Varför? På grund av bristande krafter? Nej. På grund av bristande tid? Nej. Varför? För att man icke använde det tillfälle Gud givit. »Allt har sin tid», heter det, även när det gäller goda gärningar. När man tänker på de summor missionen gått miste om på detta sätt, skär det en i hjärtat.

Hur missionsintresset väcktes.

En återblick.

Samtalet kom så att röra sig om redaktör Lundahls tidigare verksamhetsskeden.

— Vad var det som gav Er första impulsen att träda i missionens tjänst? sporde vi.

— I min ungdom arbetade jag i tre år i Kongo såsom missionär, erinrade vår sagesman. När jag nu tänker på detta, står hela saken för mig som ett ofattbart under. Om en ung människa i mitt dåvarande läge nu skulle fråga mig, om hon borde bli missionär, skulle jag troligen giva ett avrådande svar. Men jag blev missionär — genom Guds ofattbara nåd.

Något bestämt tillfälle, då kärleken till missionen liksom med ens väcktes, kan jag icke säga, att jag upplevat. Den djupaste orsaken var den miljö, i vilken jag blivit fostrad. Jag är född av troende föräldrar och har växt upp i ett hem, som var en samlingspunkt för Kristi vittnen. Berättelser från missionsfälten har jag hört och varit förtrogen med sedan min tidigaste barndom. Sedan mina föräldrar flyttat till Göteborg, bodde mycket ofta Svenska Missionsförbundets ut- och hemresande missionärer i mitt hem. Missionen, missionärerna och vad till missionslivet hör blev därför något helt naturligt för mig. Hur många avskedsmöten för utresande missionärer har jag icke varit med om i Betlehemskyrkan i Göteborg, fylld av så många det stora templet kunde rymma! Det var missionsfester den tiden! Det var en eld, en glöd, en hänförelse, som man i våra dagar får söka maken till! Hur ofta har jag icke också som barn varit

med mina föräldrar vid hamnen i Göteborg för att säga farväl till de utresande missionärerna! Hur kan jag icke ännu i dag höra min gamle faders välsignande ord till dem, när båten lämnade kajen!

Även med en del av Fosterlandsstiftelsens missionärer blev jag bekant under mina tidiga år. Så var jag bl. a. med ett starkt vänskapsband förenad med den oförgätlige Anders Svensson från Ostafrika. Under ett par åt var jag ock i Ljunggrenska Skolan i Göteborg klasskamrat med den abessinske ynglingen Gebra ab Germai.

Av allt detta förstås, att missionen icke är något, som jag plötsligt vaknat upp över någon gång i mitt liv utan tvärtom något som rent av kommit att ligga mig i blodet. Men härifrån och till steget att helt ägna sig åt missionen är dock ett visst avstånd. När det gäller denna sak och det att jag kom att i Svenska Missionsförbundets tjänst gå ut till Kongo, står jag i en obetalbar tacksamhetsskuld till kongomissionären Wilhelm Walldén. Han bodde under några år i Göteborg, och genom honom kom jag missionen nära på ett särskilt sätt. Jag fick ock under våra samtal starka impulser för den kallelse, som sedan blev mig given. En särskild påverkan erfor jag genom ett föredrag av sekreteraren i Svenska Missionen i Kina, Josef Holmgren, vid ett av hans besök i Göteborg. Jag minns nu icke vad han sade, men jag vet, att under det han talade, kom det beslutet till mognad i mitt inre, att om Gud ansåge mig värdig att utgå till missionsfältet, så stod jag i ödmjuk tacksamhet till hans förfogande. Så kom kallelsen, och så har utan min förskyllan den stora förmånen kommit mig till del att få ägna de senaste 46 åren av mitt liv åt yttre missionens tjänst. Min tacksamhet för denna nåd känner inga gränser.

Hur tron på missionens seger stärktes.

— Ha de gångna åren alltmer stärkt er tro på missionens segerkraft, och varpå beror det?

— När jag reste ut som missionär, hade jag kanske vissa överdrivna förväntningar om det kommande arbetet. Jag skulle ju få se Guds verk i människornas hjärtan på ett mycket mer påtagligt sätt än vad jag hittills fått vara med om. Jag menade, att om det fanns något område, där Guds kraft visade sin omedelbara verkan, så var det på ett missionsfält. I ett kristet land voro ju alla uppväxta i kristen miljö och påverkade av kristet

Vid 50 års ålder.

inflytande. På missionsfältet var det tvärtom. Där kunde man se och bedöma, menade jag, vad som var det direkta resultatet av Guds Andes verksamhet. Ja, nog gingo mina förväntningar i uppfyllelse — och isynnerhet i det »långa loppet» — men dock på ett i många avseende annorlunda sätt än jag föreställt mig. Kampen om människohjärtat på ett missionsfält är hårdare, än man ofta har en föreställning om i de kristna länderna.

Det blev snart klart för mig, att de sedliga begreppen i ett kristet och ett hedniskt land äro så olika som natt och dag. Vi ha knappt en aning om vilka strider de unga hedningkristna ha att utkämpa för att hålla sig moraliskt rena enligt kristendomens bud. I första hand gäller det det sexuella området, men det gäller även sådana förhållanden som att ljuga och stjäla och andra dylika ting. Allt detta är så naturligt för hedningen som det är naturligt för oss att äta och dricka och sköta vårt dagliga liv. Det vi kristna döma som synd är för hedningen i de flesta fall det mest naturliga som kan tänkas. Det fordras mer än mänsklig kraft — det fordras gudomliga krafter utan

mått för att den hednakristne skall vinna seger över den medfödda naturen i denna omgivning och Nya testamentets ord om »den nya människan» och om »en ny skapelse i Jesus Kristus» blir en mycket mer påtaglig sanning för hedningen än för en person som blivit född i ett kristet land och med modersmjölken insupit de kristna tänkesätten.

Dessa synpunkter förstår den nykomne missionären icke den första tiden så som han sedan kommer att göra det. Därför ligger det nära till hands för honom att bliva hård i omdömet om de hednakristna och känna sig besviken, när verkligheten icke motsvarar de ideal han uppställt. Så var fallet med mig, och så har det varit med otaliga unga missionärer den första tiden. Missionär Hilberth i Örebromissionen har skrivit en synnerligen lärorik bok om dessa ting, vilken jag skulle vilja rekommendera till unga missionärer. Jag vill minnas den heter »Församlingsvård i Kongo». Så småningom lär man sig emellertid att förstå dessa ting. Man lär det i samma mån man börjar ana det mörker, som råder i hednavärlden och i hedningarnas själar. Men därmed följer ock en växande beundran för Guds frälsande kraft. Det blir nya perspektiv både när det gäller syndens djup och Guds makt att rädda den sjunkna människan. Frälsningen blir något mycket större än man någonsin drömt om.

På denna väg blev det ock klart för mig, att om Gud så kunde segra i det enskilda hednahjärtat, så var hans seger given även i det stora hela. Gud skall genomföra sin frälsningsplan, och missionen är hans stora redskap. Ja, tron på missionens seger tillhör ovillkorligen själva det kristna troslivet. Det ena kan icke skiljas från det andra.

Kristna erfarenhetsrön.

— Vad har främst de många gångna åren givit Er för huvudintryck, för huvudlärdom, vad beträffar Ert liv som kristen. Det var intervjuarens sista fråga. Red. Lundahl svarade:

— Här vore mycket att säga, men jag har redan brett ut mig alltför mycket. Jag skall därför sammanfatta mitt svar på denna fråga i några få punkter.

När det gäller den kristna verksamheten, inre mission och yttre mission, med ett ord, hela det uppdrag, som Kristus anförtrott åt sin församling, så är det en sak, som alltmer kommit att dominera i mitt liv och min uppfattning. Och det är sambandet mellan Jesu missionsbud och de kristnas enhet. *Mästaren*

vill att lärjungarna skola vara ett för att världen skall tro att han är sänd av Gud. Kristus har själv givit denna dubbellinje i sin översteprästerliga förbön. Missionen är församlingens huvuduppgift, som hon aldrig kommer ifrån så länge denna tidsålder består. Men världen kan aldrig bli vunnen för Kristus, förrän lärjungarnas enhet förverkligas och kommer till synes som en praktisk verklighet. Det går icke att komma ifrån Jesu ord på denna punkt. Enhetsarbetet må synas hur omöjligt som helst, det står dock fast, att Kristus vill den saken och att han har bett sin Fader om densamma. Därför måste var och en, som vill vara en Jesu efterföljare, också gå den vägen. Det finns ingen ursäkt för liknöjdhet på denna punkt. Bönen gäller *alla,* som tro på Kristus, och enheten skall framträda så att världen ser den. *Då — men först då — skall världen tro, att Kristus är sänd av Gud.*

Jag kan icke hjälpa, att min Mästares bön i Joh. 17:20—23 har blivit något av passion hos mig och gestaltat hela min livsåskådning de senare åren. Men jag står här på helig mark och är helt på min Herres sida.

Så vill jag vidare säga, att Guds fadersomsorg om de sina mer och mer blivit en påtaglig verklighet för mig. Jag har så ofta bekymrat mig i onödan. Det kan dröja, innan Gud hör våra böner, men han hör dem, när de bedjas i ett ärligt sinne och utan annan avsikt än att hans vilja må ske. Och när vi då se, att våra böner blivit uppfyllda, kanske icke alltid på de vägar och på det sätt, som vi tänkt oss, då förstå vi, att vår Faders ögon hela tiden följt oss för att i den rätta stunden och på det rätta sättet giva oss »vad vårt hjärta begärt». Så leder han oss »efter sitt råd» för att till sist »upptaga oss med ära».

Att ständigt i anden umgås med Gud hör till de förmåner, som bli mer och mer värdefulla för den troende själen. Något har jag fått smaka av denna salighet, och mer väntar jag. Ingen sällhet är större än att medvetet stå i förbindelse med levande Gud. Det viktigaste i gudsumgänget från människans sida är ett ärligt, öppet sinne, som icke vill dölja något eller försvara något, som icke tål ljuset, det fulla, gudomliga ljuset. Det är gemenskapens förutsättning enligt 1 Joh. 1:7.

Mycket vore att tillägga, men jag stannar här. Gud har bevisat mig nåd under hela mitt liv, och jag kan icke nog tacka honom därför.

Hatt in Sum.

Tre senkomna brev därutifrån.

Hatt in Sum-stationens kristna hålla arbetet igång.

För några dagar sedan hade vi glädjen att få tre brev från våra vänner i Peking och då nyheterna från de våra numera äro så sparsamma gör jag här en del utdrag om sådant som kan intressera Ljusglimtars läsare. Så skriver missionär *Anders Marthinsson* i ett brev som var avsänt tidigt i våras:

»Ett varmt tack för ditt kärkomna brev. Det skall bli kärt att åter få träffas. Mycket skola vi då ha att tala om. Vi mår bra. Vi ha sedan 1 september 1944 hyrt en kinesgård halvvägs mellan Tung-An-Shik-Chang och Presbyterianska missionen, där kamraterna bo. Vi ha det enkelt men gott. Hatt in Sum lämnade vi med stor saknad, det kändes som vi skulle slitas ifrån dem, men vi måste ju ned för Sveas del, eftersom hon måste ha läkarhjälp, och sen ha vi ansett oss ej kunna fara tillbaka. Vi ha känt Guds ledning och känt oss nöjda med att bida här. De sista nyheterna vi hörde från våra stationer i Mongoliet voro endast goda. I

Hatt in Sum sökte de samlas till möten. Vi ha ju haft ett 80-tal skolbarn som använt kapellet till skolsal, och då ha lärarna bott i rummen som vi använde till skolsalar. Pojkarna ha bott i tält. Sitena var nere här i september. Alla ha varit hyggliga, och man har besökt mötena, sades det.

Vår kära Bårr ha vuxit i nåden och gör sitt bästa. Må Gud ge honom ett varmt herdehjärta. Sedan du for hem ha fiera dött, som du väl vet. Namtek med fru, Sangve. Tåchtå med fru, Näiril, Dembi och Rimmet ha gått hädan. Den som gick allra lyckligast hem var Ultji. Det är gott att veta att Gud älskar våra mongoler och även i dem ser sina klenoder. Tack och lov! Detta är bara ett livstecken. Vi må alla gott här.»

Missionär *Almblad* skriver i ett samtidigt avsänt brev:

»I går på eftermiddagen efter det vanliga bönemötet som missionärerna här brukar samlas till på onsdagarna, blev det en glad överraskning för många. Sverige-post i långa banor. Vivan Almqvist kom bland andra strålande av glädje, och i handen höll hon ett säkert tag om sitt Sverige-brev. Det var länge sen någon slags post från Sverige kom hit. Vi hoppas nu, att det skall få förbli på det sättet och gå framåt mot bättre tider.

Oerhört glada blevo vi att få ditt brev av den 9 januari. Ditt telegram till julen kom fram, och dess innehåll var mycket välkommet. Jag hade tänkt att telegrafera svar och tack, men just då blev det besvärligt att telegrafera. Bara det som var mycket viktigt släpptes igenom, och det var mycket dyrt att telegrafera. Detta höll i sig en lång tid, men nu är det nog lättare igen. Du förstår att breven skulle bli mycket anorlunda, om man kände sig fri att skriva vad man ville.

Underligt har Gud sörjt för oss och andra missionärer intill nu — av edra missionärers medel ha vi också fått del. Det är för oss ett stort tacksägelseämne. Vi tacka vännerna i Svenska Mongolmissionen för stor hjälp och förståelse.» (Missionär Almblad är från Finland och fru Almblad från Norge, och de tjäna Brittiska och Utländska Bibilsällskapet; därför ha de under kriget mellan England och Japan inga pengar kunnat få från sitt sällskap utan varit beroende av den hjälp de fått från annat håll).

»Vår käre vän Paul Georg har ännu ej kommit ibland oss. Hans maka har varit här nere en tid, men far nog tillbaka nu snart. De många missionärerna här i Peking ha det rätt bra.

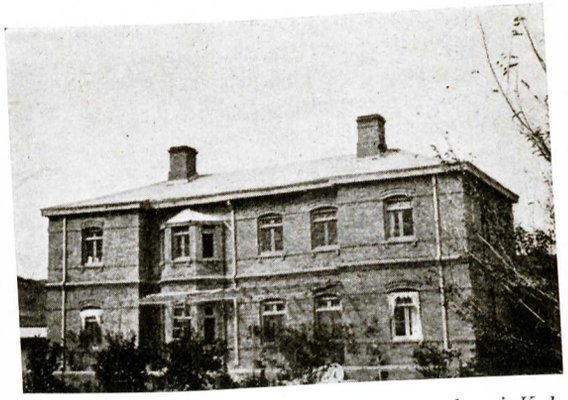

Brittiska och Utländska Bibelsällskapets hus i Kalgan. Ett centrum för bibelspridningen i Mongoliet.

Kampen torde vara hårdare för en hel del som äro kvar på sina stationer. Anders Martinsson och Hallin äro just nu i penningärenden till Tientsin.»

Och fru Almblad skriver några dagar senare:

»Tack för brevet, som det var så kärt att få. Här har vi det så bra, som vi i dessa nödens tider kan ha det. Och tacksamma att vi fått hjälp från Er. Om inte det låtit sig göra hade vi haft det svårt mången gång. Men Gud är god och har alltid utvägar att komma sina små till hjälp. Tidigt i morse var vi uppe och uppvaktade broder Hallin på hans högtidsdag med sång och kaffe, och senare var Perssons, Martinssons, Dagny och vi över till Tyska sjukhuset och uppvaktade Gerda Ollén på hennes 60-årsdag. Hon ligger där för några dagars uppehåll. Hon har känt sig så trött och haft huvudvärk. Så fann de, att hon hade för högt blodtryck och sänkan var 30. Nu skall hon vara några dagar på sjukhuset för vila och observation. Vi hoppas, att det blir bra igen, sedan hon fått vila. Och så vänta vi, att det snart blir fred och kan bli ordnat för hemresa. Vår kära Vivan Almqvist längtar också hem, och det skulle göra henne gott med ett ombyte. Dock ser hon kry ut nu. Men här vill man ju inte gå ute. Det är bäst för oss att hålla oss på våra rum, vi vill vara lydiga myndigheternas föreskrifter, förstå Ni (Rom. 13:1).

Vår fängslade broders maka är en riktig hjältinna, en fin och nobel själ, och hennes tro är byggd på klippan. Gud vare

lov! O, hur lyckligt det skall bli, då man igen av hjärtans lust skall få fritt meddela sig med de kära därhemma.

Vi är glada och prisar Gud för att han har skonat ert land. Nåd utöver nåd, och Gud vare tack att ert folk har haft två öppna händer. Den ena öppen för gåvor från Gud, den andra öppen för att ge ut av Guds gåvor.

Tänk vad stor er lillflicka måtte vara nu — tiden går. Då vi ser hur de unga växer till förstå vi att vi böjas mer och mer mot ålderdomen. Vår käre Dagny Hansen ser bra trött ut ibland.

Vi hoppas att få arbetet i gång igen, innan vi resa hem, men sedan resa vi nog hem för alltid. (Båda dessa missionärer är över pensionsåldern). Så en hjärtevarm hälsning till Er och alla våra vänner. Vi ska hålla ut i sången: »Det ljusnar nu, det gryr till dag.» Det skall bli riktigt roligt att se unga missionärer igen. Med livsmod och missionsglöd. Gud vare lovad, jag är född optimist och jag är det i dag och alla dagar, tills Gud öppnar dörren och jag får se Jesus som han är i all hans skönhet. Bed, älska och kämpa allt framgent för det folk som Gud kallat oss till.»

Så långt breven. Det var ett glädjande livstecken från våra kära därute. Nog förstå vi att det varit en dyster tid för dem, men Gud har burit igenom, och nu hoppas vi att de snart skall få rörelsefrihet igen och att de stängda dörrarna både hemåt och upp till våra stationer skall öppnas. Vårt stora glädje- och tacksägelseämne är ju att det blivit fred i Östern sedan dessa brev skrevs. Vi glädja oss ock över, att missionär Svensson är fri nu. Vilken glädje för dem alla, då de fick välkomna honom i sin krets igen.

Men det var smärtsamt att höra att så många av våra kära mongoler vid Hatt in Sum dött. En del av dödsfallen visste vi ju om, andra ej. Låt oss bedja om nya medarbetare. Vi behöva unga mongoler som mött Jesus och gripits av nitälskan för Guds rike. Och så få vi bedja på nytt att Gud må styrka våra trötta vänner i Peking och snart öppna en möjlighet för dem att komma hem för vila.

Joel Eriksson.

Ny missionärskandidat.

En missionärsson ut till fältet.

Till missionärskandidat för Mongoliet har styrelsen antagit vår unge vän Paul Eriksson, son till missionär och fru Joel Eriksson. Vår vän Paul är nu 24 år gammal, och han avlade för något år sedan studentexamen i Upsala.

Det är med glädje och stor tacksamhet, vi se, att Gud kallat en av våra egna missionsbarn till tjänst i Mongoliet. Paul Eriksson är inte född i Mongoliet, han föddes i franska Somaliland, då hans föräldrar voro på resa från Mongoliet hem till Sverige. Två år gammal reste han emellertid med sina föräldrar ut till det land, som sedan under sju år blev hans andra fosterland, ja, som även sedan under flera år till och med tävlade med Sverige om första platsen i hans hjärta. Det rum, som mongolerna under barnaåren därute fingo hos honom, har de sedan behållit, och då Gud nu kommit med sin kallelse till helig tjänst, har han stått redo och svarat sitt ja. Vi förstår, att det skall bereda hans kära föräldrar mycket stor glädje att få se sin son gå in i den välsignelsebringande gärning, åt vilken de givit sina liv. Vi äro förvissade om, att våra missionsvänner vilja innesluta Paul Eriksson och hans blivande arbete i Mongoliet i sina böner och sin kärleksfulla hågkomst.

M. H.—k.

Influtna missionsgåvor.

Juli månad		*Januari—juli månader*	
1944	1945	1944	1945
4 774:58	2.397:47 *	58.505:97	51.617:01 **

*) Därav till hem- och utresor 1.021:—.
**) Därav till hem- och utresor 7.828:11.

Redovisning.

APRIL MÅNAD.

Forts.

J. M. O., Stockholm 10 kr; Kollekt vid förmiddagssyfören. i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 16:15; H. B., Bromsten 1:75; M. B., Fors st. 5:10; Insamlat genom Joel Eriksson: M. W., Sala till Borrs underhåll två år. 300 kr; V. E., Upsala spbm till hem- och utresor 15:25; M. T., Upsala 5 kr; Mongolvännerna i Upsala spbm 113:15; E. B., Hedemora 10 kr; Onämnd, Upsala 10 kr, Kollekt Liesta 10:50, Rimbo 37 kr, C. B., Rimbo 20 kr, Kollekt Rö 21:01, Ununge 35:08, Norrtälje 183:65, Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 18:10; M. M., Stockholm 25 kr; E. W., Äppelviken 2 kr; R. W., Djursholm 3 kr; A. J., Mjöhult 10 kr; C. Th., Hälsingborg 20 kr; E. H., Höglandstorget 8 kr; I. R—r 2:45; nr 1084 K. H., Kil, till hem- och utresor 5 kr; nr 1085 H. S., Sala 3 kr; nr 1086 A. H., Västerås 20 kr; nr 1087 Födelsedagsgåva till Bengt-Åke, Frideborg o. Ingeborg från moster Augusta 25 kr; nr 1088 H. J., Ronneby, till hem- och utresor 10 kr; nr 1089 G. S., Hjo 5 kr; nr 1090 A. J. L., Grängen 5 kr; nr 1091 S. H., Klippan 20 kr; nr 1092 A. S., Falköping 2 kr; nr 1093 A. P., Uppsala 40 kr; nr 1094 H. A., Odensberg 10 kr; nr 1095 F. H., Södertälje 50 kr; nr 1096 M. J., Jämshögsby 20 kr; nr 1097 A. W., Stöpafors till hem- och utresor 2 kr; nr 1098 H. K., Stockholm 5 kr; nr 1099 E. H., Norrköping 10 kr; nr 1100 »Onämnd Lindesberg» 100 kr; nr 1101 Onämnd 5 kr; nr 1102 H. J., Vättersnäs »En liten gåva till missionen på Gerda Olléns 60-årsdag» 25 kr; nr 1103 A. L., Sundbyberg 10 kr; nr 1104 E. W., Göteborg 10 kr; nr 1105 E. K., Ulricehamn 10 kr; nr 1106 E. A., Dala-Järna 3 kr; nr 1107 M. H., Hälsingborg gm B. C., 5 kr; B. C., Hälsingborg 10 kr; Kollekt vid förmiddagssyfören. i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 11 kr; nr 1108 R. A., Agunnaryd 20 kr; nr 1109 H. M., E-tuna 10 kr; nr 1110 M. P., Jonstorp 20 kr; nr 1111 O. G., Stockholm till hem- och utresor 5 kr; Testamentsmedel efter avl. A. W. Ahlman, Strängnäs 4.460 kr; nr 1112 A. P., Mariestad 10 kr; nr 1113 G. W., Ystad 10 kr; nr 1114 H. P., Övra Ullerud 3 kr; nr 1115 Mongolvän, Åby gm H. H., 50 kr; nr 115 b Djursholmskretsen till Bimbas underhåll 175 kr; A. G., Upsala 17 kr; A. A., Ystad 5 kr; nr 1116 M. L., Skellefteå 50 kr; nr 1117

Mongolgruppen i Strömsund gm V. E., 20 kr; nr 1118 A. A., Stockholm 5 kr; nr 1119 D. N., Gällstad 2 kr; nr 1120 B. T. L., Norrköping 1.000 kr; nr 1121 E. R., Stockholm gåva till Mongolmissionen på Gerda Olléns 60-årsdag 25 kr; nr 1122 Järvsö missionskrets gm E. B-n 125 kr; nr 1123 A. G., Örebro 10 kr; nr 1124 H. B., Örebro 8 kr; nr 1125 A. B., Fotskäl 5 kr; nr 1126 N. S., Jämshögsby 5 kr; nr 1127 H. S., Stora Ved 3 kr; nr 1128 H. P., Hishult 2 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 8:25, nr 1129 J. S., Sundsvall 3 kr; nr 1130 E. J., Malung till hem- och utresor 3 kr; »Onämnd, Vänersborg» 10 kr; nr 1131 E. L., Södertälje, 3 kr; nr 1132 A. E., Hammerdal 3 kr; nr 1133 E. S., Sorsele 15 kr; nr 1134 Ulvöns Missionsförening gm. M. P. 25 kr; nr 1135 Mongolvännerna i Åtvidaberg 16 kr; nr 1136 S. S., Hökerum 20 kr; nr 1137 Onämnd, Hästveda till I. Svenssons underhåll 15 kr; nr 1138 K. A., Sandarne 8 kr; nr 1139 A. L. J. Kilafors 10 kr; nr 1140 H. O., Ersnäs till hem- och utresor 15 kr; nr 1141 E. E., Växjö 5 kr, gm. d:o två missionsvänner 20 kr; J. M. O., Sockholm 10 kr; nr 1141 b, G. M., Stockholm spbm 18:95; nr 1142 gm A. B., Åsarp: J. S., Skägga 100 kr, d:o till hem- och utresor 100 kr, A. J., 3 kr, E. N., 3 kr; E. J., 3 kr; nr 1143 A. P., Tranås 3 kr; nr 1144 G. J., Norrköping 5 kr; nr 1145 J. J., Klevshult 10 kr; nr 1146 J. C. H., Stockholm 198 kr; nr 1147 A. A., Lidköping 5 kr; nr 1148 A. C., Trelleborg 6 kr; nr 1149 C. F., Hälsingborg 30 kr; nr 1150 H. H., Örnsköldsvik 8 kr; nr 1151 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 1152 A. F.-L., Orsa 10 kr; nr 1153 L. P., V. Truserum 15 kr; nr 1154 »Mongolbössan gm. F. K.», 100 kr; nr 1155 A. L., Flisby 4 kr; nr 1156 S. S., Selånger »Herrens tionde» 6 kr; nr 1157 V. L., Brunsta 3 kr; nr 1158 A. Å., Kvidinge 3 kr; nr 1159 A. S., 8 kr; nr 1160 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1161 H. E., Nora 10 kr; nr 1162 E. G., Gällstad 3 kr; nr 1163 E. T., Vittsjö 2:50; nr 1164 A. o. S. J., Vittsjö 50 kr; nr 1165 H. W., Hälsingborg 2 kr; nr 1166 C. A., Trädet 25 kr; nr 1167 P. B., Borås 8 kr; M. D., Stockholm 10 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 12:40; nr 1168 A. G., Karlskrona 5 kr; nr 1169 W. B., Syninge 5 kr; nr 1170 I. S., Klasaröd 5 kr; nr 1171 A. L. W., Mölndal 1 kr; nr 1172 Onämnd 50 kr; nr 1173 A. B., Kinstaby 3 kr; nr 1174 M. Ö., Skellefteå 10 kr; nr 1175 A. B., Skellefteå 12:50, Onämnd 10 kr; nr 1176 H. U., Sunhultsbrunn 3 kr; nr 1177 Mongolvänner i Ulricehamn gm. A. G., 230 kr; nr 1178 E. O., Styrsö 10 kr; nr 1179 E. A., Degerfors 3 kr; nr 1180 G. G., Överum 10 kr; Kollekter och gåvor gm. Elsa Skallsjö: Resebidrag Göteborg 50 kr, B—n spbm 10:75, Långedrag 40:25, Halmstad 40 kr; Vejbyslätt 60 kr, Allerum 63 kr, Lerberget 66:40, Höganäs syförening 11 kr, d:o kollekt 60 kr; nr 1181 Mjöhult spbm 52 kr, d:o 10 kr, d:o 1 kr, Kattarp 38:50, Åstorp 56 kr, d:o juniorförening 20 kr; nr 1182 Hälsingborg K. F. U. K., 23:70, Marieholm 77 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 9:10; nr 1183 C. F., Hammar 10 kr; nr 1184 I. N., Snyten 50 kr; nr 1185 Karlskrona K. F. U. K. gm. R. N., 45:43; nr 1186 D. H., Lillhagen 5 kr; nr 1187 J. W., Rejmyra till G. Olléns underhåll 5 kr; nr 1188 S. A. T., Vadstena 3 kr; nr 1189 J. D., Orsa 8 kr; S. N., Malmö 8 kr; nr 1190 K. K., Mölndal 5 kr; nr 1191 E. W., Finspång 10 kr; nr 1192 M. Å., Örastom 10 kr; nr 1193 E. E., Stockholm 30 kr; nr 1194 J. L., Lister Mjällby 3 kr; nr 1195 A. P., Upsala 20 kr; nr 1196 A. G., Stockholm 10 kr; nr 1197 H. Å., Ronneby 3 kr; nr 1198 E. H., Göteborg 5 kr; nr 1199 Rantens lilla syförening gm. E. L. 50 kr.

Summa kronor 9.642:63.

MAJ MÅNAD.

Nr 1200 A. A., Börstig »en födelsedagsgåva» 10 kr; nr 1201 N. L., Stockholm 5 kr; nr 1202 Mongolkretsen i Borås till Svea Marthinsons underhåll gm. K. R. 5 kr; gm. d:o »En sjuk vän» till d:o 10 kr; nr 1203 E. A., Siringe 5 kr; nr 1204 W. L., o. H. K. P—n, Lindesberg 5 kr; nr 1205 E. T., Stockholm 25 kr; nr 1206 A. N., Gendalen 10 kr; Onämnd 10 kr; nr 1207 E. H., Kristianstad till försäljningen 12 kr; nr 1208 H. B., Mölnbo 5 kr; nr 1209 A. S., Göteborg 5 kr; nr 1210 J. P., Råå 5 kr; nr 1211 M. K., Ekenässjön 10 kr; nr 1212 E. C., Kristinehamn 3 kr; nr 1213 C. O., Tärnsjö 2 kr; Insamlat gm. Joel Eriksson: C. J. A., Sala 25 kr, kollekt Eriksberg 9:08, Trelleborg 166:25, O. S., Trelleborg 100 kr, A. C., Trelleborg 100 kr, kollekt Ystad 85 kr, Skanör 100 kr, Lund 56 kr, Värsjö 75:07, Raus 78 kr, Sundsgården 30 kr, Örkelljunga 150:78, Röke 63:46, Röke missionsförening 100 kr, Vittsjö 61:50, d:o 9:82, Ö. Ljungby 62:50, resebidrag 5 kr, E. A., Kvidinge 10 kr, kollekt Eslöv 111:91, Arild 47:64; Insamlat gm. Annie Eriksson april: Kollekt o. spbm, Mongolvänner i Knista 123:55, kollekt Brotorp 36:58, Skövde 70 kr, Fridene 45 kr, N. Fågelås 39 kr, Eket 29:25; J. o. S. J., Hjo 10 kr, E. P., Fiskebäck 10 kr, kollekt Fjugesta 11:60, A. J., Skövde 10 kr, Jungfruföreningen Jönköping 50 kr, Enåker 35:22, I st. för blommor vid J. Karlssons, Huddunge, bår 252:50, E. o. M. A., Jönköping till Vivan Almquists underhåll 22:30, J. A., Jönköping till d:o 7 kr, E. N., Jönköping till d:o 5 kr, S. K. Ebbarp 5 kr, resebidrag 3 kr; I st. för blommor till Karin Barck-Lagergrens, Stockholm, bår: S. P., 5 kr, A. o. B. T., 5 kr, »Till Faster Karins minne fr. Henny och Folke» 15 kr, S. o. M. H—k, 3 kr, sysk. H. 10 kr; T. C., till försäljningen 10 kr; Från några av kära fru Barck-Lagergrens vänner på Hemmet för gamla, Enskede 55 kr; T. G. B. o. C. B—n till K. Barck-Lagergrens minne 25 kr; nr 1214 E. E., Karlskrona 3 kr; nr 1215 A. B., Kristianstad 25 kr; nr 1216 Jönköpings Ev. Ungdomsförening till Vivan Almquists underhåll gm. A. S., 106 kr; nr 1217 M. P., Hillafors till hem- och utresor 15 kr; nr 1218 E. F., Stockholm 3 kr; nr 1219 G. P., Storsjö 3 kr; U. S., Skaraborgs län gm. E. F. S., 100 kr; nr 1220 gm. d:o O. P., Ocke 10 kr; nr 1221 N. O., Kungsör till hem- och utresor 5 kr; nr 1222 A. J., Målsryd 20 kr; I st. för blommor till K. Barck-Lagergrens bår från Ella o. Helma 20 kr; nr 1223 Mongolgruppen i Höganäs gm. E. R. 60 kr; nr 1224 Tångeråsens missionssyförening gm. E. J. 50 kr; nr 1225 I. H., Stockholm till hem- och utresor 20 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons underhåll 10 kr; nr 1226 J. D., Stockholm 10 kr; nr 1227 H. P., Granö 5 kr; T. N., Vingåker i st. för blommor till K. Barck-Lagergrens bår 10 kr; E. B., Höglandstorget d:o 20 kr; Fru K.-W., Stockholm d:o 10 kr; nr 1228 G. A., Vittsjö 25 kr; nr 1229 A. S., Höganäs 10 kr; nr 1230 O. P., Askersund 5 kr; nr 1231 Arilds Missionsförening gm. A. W. N. 50 kr; nr 1232 K. B., Järvsö 2 kr; A. G., Upsala 15 kr; nr 1233 Onämnd till bibelöversättningen 200 kr; nr 1234 Ortsjö syförening gm. H. L. 50 kr; nr 1235 Ocke Missinssyförening gm. S. W. M. 53:75; nr 1236 1/3 kollekt vid Östersundskonferensen gm. M. S., 134:13; nr 1237 E. N., Klippan 10 kr; nr 1238 Mongolgruppen i Strömsund gm. V. E. till hem- och utresor 20 kr; nr 1239 M. J., Stora Ved 2 kr; nr 1240 I. G., Gräveby 10 kr; nr 1241 M. T., Stockholm 5 kr; nr 1242 Mongolkretsen i Malmö gm E. R. till A. Marthinsons underhåll 185 kr; nr 1243 D. M., Arvika 2 kr; J. M. O., Stockholm 20 kr; nr 1244 E. G., Gällstad 5 kr; nr

1245 E. E. Göteborg till hem- och utresor 50 kr; nr 1246 E. R., Månsarp, »en blomma på fru Maria Jonassons bår» 10 kr; nr 1247 A. S., Adellöv till hem- och utresor 8 kr; nr 1248 E. N., Lidingö 10 kr; nr 1249 A. M., Visby 20 kr; nr 1250 K. M. A., Stockholm för Gerda Ollén april—maj 287:50; nr 1251 M. G., Stockholm 10 kr; M. M., Stockholm 25 kr; nr 1252 A. B. Stockholm 20 kr; nr 1253 Storsjö syförening gm. A. C. 25 kr; nr 1254 V. H., Älvsjö 3 kr; W., 5 kr; nr 1255 O. R., Tyringe 25 kr; nr 1256 I. L.: Skara 50 kr; nr 1257 Testamenstmedel efter avl. lärarinnan Justina Andersson, Ängelholm, gm. A. A., Källna 500 kr; nr 1258 E. A. L., Djursholm 8 kr; nr 1259 Onämnd 65 kr; nr 1260 »Tackoffer» 10 kr; »Syster i Herren, Småland» 5 kr; Onämnd 8 kr; D. A., Fjugesta 3 kr; A. D., Stuvsta 5 kr; nr 1261 »Tackoffer för bönesvar» 10 kr; A. J., Mölndal 5 kr; nr 1262 Söndagsskolorna i Ås- och Klintorp gm. H. A. 31:50; nr 1263 E. J., Skärblacka 5 kr; E. W., till försäljningen 2:50; nr 1264 E. H., Ronneby 10 kr; d:o till P. G. Svenssons familj 10 kr; nr 1265 J. N., Kalmar 50 kr; nr 1266 B. E. Rönnöfors 5 kr; nr 1267 A. H., Skattungbyn 5 kr; nr 1268 Från missionsauktionen i Alanäset gm. A. S., 70 kr; nr 1269 A. M., Råsunda 10 kr; P. A., Killeberg 20 kr; nr 1270 Mongolvännerna i Skövde gm. A. J. till A. Marthinsons underhåll 125 kr; nr 1271 Hj. T. Knippla 10 kr; nr 1272 A. G., Karlskrona 5 kr; nr 1273 O. B., Hönön 10 kr; nr 1274 gm. A. B., Åsarp: H. E., 3 kr, A. A., 3 kr, N. B., 1 kr, A. J., 3 kr, A. B., 5 kr; Försäljningen i Stockholm 2.904:68; nr 1275 I. J., Göteborg 15 kr; nr 1276 A. J., Mariestad 5 kr; nr 1277 R. O., Stockholm 25 kr; nr 1278 A. S., Hälsingborg 5 kr; nr 1279 Mongolvännerna i Åtvidaberg 17 kr; nr 1280 E. G., Rödeby 8 kr; nr 1281 A. E., Floby 10 kr; nr 1282 Småskolebarnen i Jonstorp, sparbössetömning gm. H. M. O., 12 kr; nr 1283 I. L., Uppsala 5 kr; nr 1284 E. W., Tärnaby 3 kr.

Summa kronor 9.229:07.

Varmt tack till varje givare!

»Vad man nu därutöver söker hos förvaltaren är, att en sådan må befinnas vara trogen». Kor. 4:2.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945

74726

KUPONG.
(Avsedd för betalningsmottagaren.)

Å postgirokonto nr)* 5 1 0 1 5

Tydliga siffror, en i varje ruta.

inbetalt ..... *kr* ..... *öre.*

Avsändarens namn och adress:

.....

.....

.....

.....

Inbetalningsdag: .....

Meddelande till betalningsmottagaren.

.... ex. av Ljusglimtar från Mongoliet à 2 kr. .....

Missionsoffer .....

Vänd!

INBETALNINGSKORT

Avsändare: (anges även på kupongen)

Namn: .....

Adress: .....

.....

Belopp ..... *kr* ..... *öre.*

För frimärke, motsvarande *inbetalningsavgiften:* för belopp av
högst 5 kr ... 10 öre
„ 50 „ ... 15 „
över 50 „ ... 20 „

Utskrives med bläck eller skrivmaskin.

(*Krontalet* skrives med bokstäver, omedelbart åtföljt av "kronor".)

Till ***Svenska Mongolmissionen***

Brunnsgatan 4, 3 tr., Stockholm, C.

att gottskrivas postgirokonto nr)* 5 1 0 1 5

*) Se baksidan.

Tydliga siffror, en i varje ruta*).

Redovisningsnr

Redovisande postanstalt

(Postfunktionärs namn el. sign.)

Medföljer som tidningsbilaga.

Bl. 703 a. (Mars 47.) Pv. tr. Sth. 1947

Meddelande till betalningsmottagaren.

För att undvika felexpediering anhåller redaktionen om namn och adress även här: (Skriv tydligt).

Titel eller yrke .....

Namn .....

Bostad .....

Postadress .....

(Adress under år 1945 .....

(Angives endast om adr. ändras 1946.)

Vid fast postanstalt mottages inbetalningskort å obegränsat belopp. Vid inbetalning genom postombud eller lantbrevbärare är högsta beloppet 1 000 kronor.

Inbetalningskortet jämte kupong ifylles utan ändring eller överstrykning på sätt av den tryckta texten framgår. *Kontonumret skall anges tydligt.* Kortet får ej utskrivas medelst blyerts-, anilin- eller färgpenna.

Å varje inbetalning meddelas kvitto.

Inbetalningsavgiften erlägges vid inbetalningen och redovisas med frimärke på därför avsedd plats på kortet.

Inbetalt belopp gottskrives betalningsmottagarens konto utan särskild avgift för denne.

Vid inbetalning på postkontor eller postexpedition, som deltager i utväxlingen av telegrampostanvisningar, kan avsändaren använda inbetalningstelegram till postgirokontoret i stället för inbetalningskort. Avsändare kan begära, att betalningsmottagaren av inbetalningspostanstalten telegrafiskt underrättas om beloppets avsändande (telegramavi).

Bl. 703 a. (Jan. 42.)